

[Simonsen.]

fordi det er irrationelt, stille og roligt i stor udstrækning bliver forladt i praksis. Vi håber, at det nedsatte udvalg snarest vil komme med en indstilling. For selv om konkursloven har bedret feriepengenes stilling, og selv om nogen stadig bruger feriemærker, og selv om nogle brancher har garantiordninger, så har vi ikke en 100 pct.s sikring af feriepengene. Boss-sagen var et typisk eksempel herpå.

Der er ingen tvivl om, at SF's forslag til en feriefond er det mest konsekvente, men det er til gengæld et enormt apparat at stille på benene i forhold til det relativt lille sagsantal, det drejer sig om. Men som sagt: vi finder det afgørende at, man når frem til et sikkert system og vil være glade for at se dette system, inden vi kommer til at vedtage dette lovforslag, så vi har en vis fornemmelse af, hvordan sikringen af feriepengene bliver.

Jeg skal i øvrigt ikke kommentere de øvrige tekniske ændringer, det egner sig bedre til udvalgsarbejde. Men jeg vil gerne høre arbejdsministerens mening om et område, som ikke er med i dette lovforslag, og som tilsyneladende heller ikke har været behandlet i udvalget, nemlig spørgsmålet om placering af ferie i forbindelse med opsigelsesvarsler. Det er i første række et funktionærproblem. I dag kan arbejdsgiveren efter ferieloven placere den ferie, funktionæren har til gode, helt eller delvis inden for opsigelsesvarslet. Da ferieloven imidlertid sikrer arbejdstageren hvile og rekreation og opsigelsesvarslet har til formål at sætte arbejdstageren i stand til at skaffe sig andet arbejde, bliver der uvilkårlig en konflikt-situation mellem 2 lovbeskyttelsesområder. I Norge har man en regel, der siger, at ferie ikke kan lægges inden for en opsigelsesperiode, medmindre der er tale om mindst 3 måneders opsigelse. Jeg kunne tænke mig, at vi i ferieloven fik en regel i denne retning, og håber, at ministeren vil være positiv på dette område.

Jeg kan med disse ord anbefale arbejdsministerens lovforslag og skal derefter vende mig imod socialdemokratiets og SF's forslag om en forlængelse af ferien til 4 uger. Selv om tanken er sympatisk, så kniber det med tilslutningen. Vi har som sagt talt om disse ting før, og jeg kan henvise til, hvad jeg sagde ved behandlingen her i folketinget den

9. maj i år. Jeg vil dog gerne endnu en gang understrege, ikke mindst i relation til de bemærkninger, hr. Erling Dinesen har gjort her for et øjeblik siden, at vi stadig væk ikke mener, man uden videre kan trække et enkelt af de områder, der normalt forhandles mellem arbejdsmarkedets parter, ud af dets sammenhæng og behandle det isoleret her i folketinget. Vel kunne det synes særdeles rimeligt at nå frem til 4 ugers ferie, og vi mener også, det er vigtigt, at man når frem til 4 uger, før man når en yderligere nedsættelse af arbejdstiden — og jeg vil, som ministeren jo også indirekte giver udtryk for, håbe, at dette vil lykkes ved næste overenskomstforhandling — men jeg har egentlig en vis fornemmelse af, at den forargelse, som forslagsstillerne søger at mobilisere, fordi vi ikke vil være med, ville blive helt anderledes helhjertet, hvis vi tog skridtet fuldt ud og blandede os i disse forhold, som arbejdsmarkedets parter beskæftiger sig med.

Jeg skal ikke indlede nogen ny diskussion om sædvane på arbejdsmarkedet med hensyn til feriens længde; der er allerede tidligere sagt så meget, der bekræfter, at sædvane er, at ferie klares via overenskomster. Men jeg vil dog gerne endnu en gang føje til, at jeg synes, det bedste bevis for, hvad der er kutyme, ligger i den kendsgerning, at socialdemokratiet trods 15 års regeringsansvar i træk aldrig har følt sig foranlediget til i denne periode at gribe ind i disse forhold, til trods for at både Norge og Sverige, som man jo i dag henviser til, i denne periode gennemførte 4 ugers ferie.

Jeg må derfor sige, at vi er enige i den praksis, hr. Erling Dinesen anvendte, da han selv var arbejdsminister. Hvis lønmodtagerne efter en overenskomstafslutning går til folketinget for at få de resterende ønsker opfyldt, ødelægger vi simpelt hen den nuværende mekanisme. Vi lægger megen vægt på de bedst mulige forhold for lønmodtagergruppen, men vi mener, at et forslag som det her diskuterede blot vil svække lønmodtagernes stilling i de senere forhandlinger, og så har det ikke været en forbedring, tværtimod.

Jens Frandsen: De to forslag til beslutning fremsat af socialdemokratiet og socialistisk folkeparti er som allerede nævnt gen-